

Soud první stolice zamítl návrh žalobkyně na vynesení rozsudku pro zmeškání pro nepodání žalobní odpovědi žalovaným v dané lhůtě do 26. dubna 1932, poněvadž žalovaný žádal za právo chudých při prvním roku dne 5. dubna 1932 a předložil dne 19. dubna 1932 řádně vyplněný dotazník (§ 73, druhý odstavec, c. ř. s.). Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by o návrhu žalobkyně na vydání rozsudku pro zmeškání znovu rozhodl. Důvody: Stěžovatelka poukazuje k tomu, že tu není podmínek § 73 druhý odstavec c. ř. s., zejména, že žalovaný nepodal bez průtahu žádost a vysvědčení nemajetnosti, nýbrž až na konci lhůty k žalobní odpovědi, ač byl při prvním roku řádně poučen a počínal si tedy liknavě a nedbale, a že za toho stavu věci mělo býti vyhověno návrhu žalobkyně a měl býti vynesena rozsudek pro zmeškání. Stížnost jest oprávněna. Nehledíc k tomu, že žalovaný nepodal žádost za právo chudých a za zřízení advokáta ihned po doručení žaloby, jak § 73 druhý odstavec c. ř. s. předpokládá, nepodal žádost tu vůbec a jen předložil dotazník, což žádost nemůže nahraditi (§ 65 c. ř. s.); dotazník byl předložen až za týden po tom, kdy byl magistrátem podepsán. Je tu tedy zřejmo, že žalovaný se nechoval tak, by mohl býti účasten výhody podle § 73 druhý odstavec c. ř. s.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs se odkazuje na správné důvody napadeného usnesení a podotýká se k jeho vývodům, že poučení stran o propůjčení práva chudých není předepsáno, že stanoví-li § 73 druhý odstavec c. ř. s., že výhody tam uvedené nastanou jen, bylo-li o udělení práva chudých žádáno bez průtahu po doručení žaloby, plyne z toho logicky, že jinak nenastanou, a že, i kdyby se v prohlášení žalovaného při prvním roku že bude žádati o udělení práva chudých, dala spatřovati již sama žádost o propůjčení tohoto práva, bylo by ji ve smyslu § 73 druhý odstavec c. ř. s. pokládati za opožděnou, jelikož od doručení žaloby žalovanému, t. j. od 23. března 1932, do prvního roku, jenž se konal dne 5. dubna 1932, uplynulo téměř 14 dnů, aniž se žalovaný tento průtah pokusil omluviti.

Čís. 11851.

Za mezipříčiny odpovídá, kdo způsobil, že k nim vůbec došlo, a odpovídá proto i za škodu z toho vzešlou.

(Rozh. ze dne 2. září 1932, Rv I 1005/31.)

Žalobce domáhal se na žalovaném zaplacení 3000 Kč, ježto prý žalovaný svým chováním přivodil, že se žalobci onen peníz ztratil. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, dovolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Dovolání opřené o dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s., právem vytyká napadenému rozsudku, že mylně posoudil otázku příčinné souvislosti, pokud je otázkou právní. Odvolací soud převzal zjištění soudu první stolice, tudíž zjištění, že peníze, žalobcem postrádané, dne 3. května 1929 ještě byly v prádelníku, že žalovaný téhož dne násilně vnikl do uzamčeného žalobcova bytu, že žalobcovy věci byly jím přemístěny do kuchyně a že žalobce den na to peníze v prádelníku již nenašel. V žalobcově bytu byla spolu se žalovaným jeho dcera. Přes tento zjištěný skutkový děj vyloučil odvolací soud příčinnou souvislost mezi rušebním a tedy bezprávným činem žalovaného a ztrátou peněz, v úvaze, že není vyloučeno, že peníze mohl odstraniti někdo jiný, neb že byly vytrouseny a podobně. Tento právní názor jest zřejmě pochybený, neboť příčinnou souvislost bylo by lze vyloučiti jen, kdyby škoda byla nastala i bez rušebního činu žalovaného, což nebylo ani tvrzeno. Byly-li však peníze odstraněny někým jiným, než samým žalovaným, anebo byly-li snad vytrouseny neb jinak, třeba jen nahodile, pohozeny, nelze usuzovati, že by se tak bylo stalo, i kdyby žalovaný do bytu nebyl vnikl, neboť v tomto případě byla by se s ním do bytu nedostala ani jeho dcera, ani by nebylo došlo k přemístění žalobcových věcí a v důsledku toho k tomu, že peníze, o něž jde, při tom snad byly vytrouseny nebo jinak pohozeny. Jde o mezipříčiny, za které odpovídá žalovaný, jenž způsobil, že k nim vůbec došlo, a odpovídá proto i za škodu takto vzniklou. Dorněnka § 1296 obč. zák. platí jen v pochybnostech, o něž tu nejde. Než odvolací soud neprávem vytyká dále prvnímu soudu, že přezírá ustanovení § 1311 obč. zák., podle něhož arci pouhá náhoda stíhá toho, v jehož jmění a osobě se udála, jenž však také stanoví, že ručí za veškerou újmu, která by se jinak nebyla stala, kdo dal k náhodě svým zaviněním příčinu. Podle toho jest žalovaný povinen, by žalobci nahradil škodu, způsobenou mu svémocným vniknutím do jeho uzamčeného bytu a svémocným přemístěním jeho věcí do kuchyně.

Čís. 11852.

Není závady, by se žalovaný dovoláním nedomáhal změny odvolacího rozsudku v ten rozum, by žaloba byla zamítnuta, třeba že řízení bylo omezeno na důvod žalobního nároku.

Není nepřípustné dovolávati se v dovolání právních vývodů v odvolání.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n.).

S hlediska § 1 odst. (2) čís. 9 zák. jest lhůstojno, zda novou stavbu provedl vypovídající vlastník starého domu, či ten, kdo koupil vyklizený starý dům.

Není ani rozhodným, že místo stavby, které se týkalo stavebního povolení, byla provedena stavba jiná, odchylná co do technického uspořádání, velikosti a účelu, nýbrž rozhodným jest jen, zda odchylkou od plánů, které byly podkladem stavebního povolení, provedená stavba nepozbyla povahu větší užitečnosti.